Dedicată părinţilor mei, cu dragoste

POEZIA HANNEI BOTA

O viziune nu doar originală, ci extraordinar de proaspătă oferă acest ultim volum de versuri al Hannei Bota, autoare cunoscută cititorilor familiarizaţi cu lirica religioasă.

Hanna Bota are profunde cunoştinţe teologice, aşadar o temelie solidă cultural, şi pe această bază îşi permite să brodeze suav. Dincolo de sensibilitatea versului se observă zbuciumul trăirii, căci, nu-i aşa, frate şi iubite cetitorule, cum ar zice cronicarul, ne interesează şi trăirea nu doar voroavele.

Agăţate de istorie, ca s-o parafrazăm pe poetă, anotimpurile credinţei devin un alter ego în care locuieşte sfânta lumină.

Am fi nedrepţi şi incompleţi dacă n-am sublinia cu tărie buna cunoaştere a limbii române de către Hanna Bota. Nu doar despre limba dulce şi înţeleaptă ar fi vorba, ci şi de limba modernă, vie, pretabilă concepţiei, adică ideii, voi să spun metafizicii.

Petre Anghel

RUGĂ PENTRU DOMNUL MEU

Ruga urcă spre ceruri, vie.

şi-aprinde pe altar scânteia;

credinţa aduce bucurie.

veşminte alb-albastre, fac să clinchene un clopoţel sau o rodie de pe poala mantiei să se legene;

O mână de tămâie şi-un strop din meritele Lui este suficient să coloreze ruga intens;

sângele şterge mâna străpunsă alină, mângâie peste înc-o durere.

Doar noi doi

Eu jos – atât de jos El sus – atât de sus şi ruga cărare dinspre mine spre Sanctuar urcând.

SEMĂNĂTORUL

Am rămas un drum călcat în picioare de drumeţi, hoarde de migratori ce-au promis statornicie dar au plecat luând comorile sufletului jefuind sentimente şi linişte sugrumând şi urma de încredere

ce-a mai rămas;

seminţele Tale nu încolţesc le vântură veneticii le fură

La margine de drum o stâncă dură cremene seacă pentru cel ce păşeşte fără un pin sau un cuib de pasăre inima ascunsă bate atât de departe bate atât de stins încât trecătorii n-aud durerile

— Oricum, nu ştiu că şi stâncile simt – Seminţele Tale n-au rădăcini şi n-aduc rod

Boabe, ceva rod Ţi-aş întinde napoi dar dorinţele au crescut cât copacii până la nori e iubirea de sine ca miriştea gata să ardă sunt griji şi nevoi

Nu mai încape nu vezi că nu mai încape nimic roditor în timpul meu?

De-ai ara drumul adânc înfigându-ţi iubirea, de-ai sfărâma stânca probăşindu-mă peste Tine fără s-o spulberi de-ai smulge copacii şi i-ai lăsa să se usuce mi-ar rămâne inima-ogor pentru iubire.

RĂSTIGNIT DE LA NAŞTERE

Fără să caut am găsit o cărare printre copaci şi arbuşti ascunsă printre stânci şi izvoare, printre piscuri de zâmbet şi soare printre bulgări de noroi şi dureri o cărare condusă de renunţare luminată de-un cântec netezită de aripa îngerilor pasul meu aleargă-ntr-acolo inima găseşte un prune-Răstignit sufletul meuse-nchină adânc aurul mi-e iubirea smirna durerea ce-o frânge tămâia-imaginea jertfei la cruce L-am găsit II iubesc şi-L urmez până dincolo de-nviere în templul ceresc.

CĂLĂTORIND

Atâţia Lazări au murit, Marii şi Marte plâng pe la morminte.
În plânsul cerului se scurge jalea peste obrazul
Fiului, fiori trecând.
De ce să plângi, Iisuse?
Nu pentru Lazăr.
El doarme doar, porunca învierii aşteptând.
De ce să plângi?
De plânsul nost ţi-e milă.
Marii şi Marte hohotind a jale la morminte.

Şi te cutrmuri tot când răzvrătirea mai smulge un om, mai loveşte o viaţă.

Ţi-e inima grea de durerea pământenilor şi te-nfiori, te tulburi în drum spre nviere.

Lazării, fraţii tăi, fraţii noştri aşteaptă cuminţi imperativul trâmbiţei tale.

De ce plângi?

De noi Ţi-e milă orbi care se-mpiedică şi cad cu nasul în ţărână, în propriile lor trăiri, şi nu mai văd nici viaţa Ta, nici viaţa lor, nici veşniciile de dincolo…

2 Dincolo de sine

CU CHIPUL TĂU

Cântăreşte-mă dacă mă găseşti prea uşor aşază asupra-mi greul Cuvântul Tău.

Priveşte-mă:

dacă mă vezi înjumătăţit creşte-mi credinţa cu bobul de muştar ca s-ajung un întreg.

Dacă m-am avântat prea în înalt şi-am uitat că nu cresc până la cer copacii atunci frânge-mă Tu într-o cruce, ca de pe aceeaşi colină a lumii înfiptă să încep iarăşi urcarea…

De sunt uscat să nu mă tai, mai ţine-mă un an, de-ncep să mă scufund salvează-mi eşuatele gânduri în întuneric de păşesc, artificiul veciilor să lumineze aşteptarea

Cercetează-mă iarăşi şi iarăşi sunt oare aşa cum mă doreşti? Poţi să vezi chipul divin propus?

şi dacă nu începe iarăşi: frânge, rupe, curăţă, topeşte, frământă şi zideşte ca-n prima zi.

N-o să mă răzvrătesc.

Un om cu chipul Tău să fiu, doresc.

CĂUTARE

Ţi-aş fi adus un vas de alabastru dar n-am mai găsit în secolul acesta modern deşi am căutat în toate hrubele uitate de antici şi n-am găsit nici mirul orientului.

Dar m-am grăbit să găsesc casa lui Simon, în timp ce-mi adunam

lacrimile în pumn măcar picioarele prăfuite în conştiinţele noastre să ţi le spăl.

Mi-am despletit părul şi l-am lăsat să fluture printre părerile altora, ştiind că ei vor dori să-l ascundă sub voalul unor forme, sau să mi-l taie;

că o să mă condamne pentru gestul meu.

Oh, dar n-am găsit casa lui Simon.

Erau printre noi mulţi farisei, leproşi curăţiţi ca blidele pe dinafară dar cu inima neschimbată.

Ucenici am văzut plecând doi câte doi cu vestea cea bună.

Dar, Doamne, eu pe Tine te caut.

fără vas, fără nard, doar eu am rămas cu lacrimi în pumn şi inima tânguind dorul, pregătită să construiesc locuirea-mpreună.

APOSTAZIE

Am venit între voi plin de fiorul iubirii, plin de exuberanţa descoperirii profunzimilor de-adevăr.

Dar în scurt timp mi-aţi astupat fânânile ce-au ţâşnit de la sine cu pietre şi noroi.

Aţi cioplit nişte gratii mari, şi-aş fi încăput cu totul în colivie dacă o aripă n-ar fi fost prea lungă;

nu se acomoda nicicum sistemelor voastre – atunci, aţi tăiat-o.

Am sângerat o vreme, n-am mai zburat, dar mi-am reamintit de cântecul îngerilor şi n-am putut multă vreme să tac am învăţat să cânt în colivie ştiind că oricum n-am să mai zbor niciodată fără aripă.

De-atâta cântat mi-a crescut ciocul atârnând afară liber ca o excrescenţă ce sfida tradiţiile moştenite şi cultivate

Atunci v-aţi adunat pentru o nouă ciuntire.

Fără cioc, cu ochii mari de nedumerire am rămas mut niciodată n-am mai cântat, însă privindu-mă mulţi mi-a crescut mâna ca să pot să-i ating să-i mângâi, să le-mpreun cu ei în rugă şi-am rămas fără mână.

Nu zbor, nu cânt sunt după propriul vostru chip.

Mi-e teamă şi să iubesc, ca nu cumva inima mea fericită să crească mare şi ca să nu spargă gratiile încarcerării mi-aţi smulge-o

din piept să rămân ca unii dintre voi:

cu un adevăr fără iubire.

HAGIOGRAFUL

Scrie cu degetul pe nisip fărădelegile noastre multe adânci şi dureroase poveri.

Doar pe nisip…

un singur talaz şi se şterg, le albeşte cu-n gest de jertfire.

Scrie cu degetul pe stâncă zece cuvinte-săpate cu foc de iubire ca să rămână, cuvinte ce intră în noi şi ele nu mai sunt vorbe ci chip pe inima mea din Cuvânt;

rămas cu un gest de jertfire pe El îl văd desenat în iubire…

EXOD

m-ai scos din Egipt un rob al formelor idolatre;

să fiu liber străbătând preeriile spre Canaan, desculţ trecând prin Iordan şi prin mare.

Dar, iată, Egiptul e-n inima mea şi lanţurile, şi cărămizile toate lucrate acolo apasă, templele, sărbători ale iubirii de sine, hieroglifele de rugă şi vrajă ocultă au rămas în plăcerile mele cum ai putea să mă scapi de mine, să mă scoţi din inima mea?

locuirea în Tine o vreau.

— Să locuiesc în Tine ca-ntr-o pădure a înălţimilor un templu de jertfă câmpie de pace, o vie a dragostei. Să locuiesc în Tine şi să uit să mai fiu eu.

NESFÂRŞITA RĂBDARE

Doamne ce risipă de răbdare pentru turma aceasta în care fiecare pe altă direcţie înaintează.

Adună-ne-n poală şi poartă-ne Tu pe căile Tale.

DE CRĂCIUN

Seri lungi de iarnă ningând rar cu fulgi căzând în dans de colinde la gura sobei ascultând povestea copilului născut într-o iesle.

Urmele cămilelor

Pe nisipul orientului oi cu tălăngi păstori cu toiege păşind spre iesle, o stea nouă prevestind împărat călăuză spre îngenunchere.

Betleemul e-atât de departe încât pare o poveste cântată.

Colind ce răscoleşte copilării în care credinţa era mai tare ca neputinţa.

Iisuse, de n-ar fi dorul de Tine simţit în inima muritorilor cântecul îngerilor de „Pace”.

ar deveni o taină

Dar

Te-ai născut nu doar atunci ci-n fiecare clipă câte-un pic în noi

Te-ai născut.

HOINAR

Pe El nu-l poţi căra ca pe-un rucsac în spate purtându-L pe-unde hoinăreşti prin gări, pieţe, teatre, sau piscuri de neîncredere şi compromisuri;

şi n-o să-L poţi abandona când trebuie să-ţi schimbi ţinuta, să-ţi iei haina de gală pentru vreun spectacol al iubirii de sine.

Tu nu II poţi avea aşa cum ai un ban în buzunar El însă poate să te ţină-n pumn, prin jertfă.

ADESEA DOAR EL

Imaginea patriei perfecte cu migală construită în inimă de locuirea Lui în ea lasă loc doar unei rostiri de binecuvântare, un licăr de lumină jucăuşă sub pleoape ca semn al împlinirii.

E bine în inimă El şi cu mine, niciodată doar eu, adesea doar El.

NUMAI ODATĂ

Am văzut mâna care-ntr-o după masă de vineri a sfâşiat perdeaua din Templu fără să profaneze sfântul locaş devenit oricum inutil;

aceeaşi mână care a scris un „mene-mene” pe pietrele babiloniene fără grabă, nesperiat de-atâta beţie şi deşănţare;

aprinse rugul din pustie nemistuit de flăcări a sfărâmat lanţul încarcerării lui Petru, a deschis şi poarta fără să scârţie din ţâţâni.

Am văzut mâna aceea mângâindu-mă odată, o singură dată am văzut-o şi de-atunci zâmbesc totdeauna mâinii pe care n-o văd dar simt cum mă mângâie pe dinlăuntru iarăşi şi iarăşi.

3 Dincolo de sine

UMILINŢĂ

pierdute în suburbiile conştiinţei aproapelui.

Când sufletul lui pare că s-a rupietrit oricum e prea târziu, prea târziu…

picioarele bătătorite nespălate rămân.

Calcă picioarele prin bălţi şi mizerii, se târăsc printre putrezicirni şi dureri, ating o neiubire, dau cu bocancul într-o jeluire;

când se descalţă rănile frâng pasul şi opresc înaintarea.

Ar trebui cineva să se plece să spele aceste picioare târâte în mlaştinile vremii dar cine?

Iisus a spălat o singură dată şi a plecat cine să lege rănile

NUMAI TU

Sunt ca un adolescent în încercarea de-a păşi mai departe, de-a urca muntele, stâncă după stâncă, cu bocancii grei pe poteca îngustă, până valea întreagă, Ziguratele Babilonului şi Râul cel Mare rămân acolo jos, departe, până când vârful rămâne singurul scop de-a înainta printre rafale de împotriviri.

Sunt ca un adolescent în încercarea de-a păşi în rostul vieţii:

mi-am spulberat visele ca pe nişte fulgi ce nu le mai pot strânge niciodată luate, împrăştiate de alizee…

mi-am zdrobit speranţele zidite întărite, fortificate, atât de neputincioase apoi…

mi-am spălat durerile cu apă, cu multă silitră, mi-am măturat amărăciunile, le-am aruncat în groapă, apoi le-am astupat cu pământ;

am scuturat şi bucuriile şi iubirile oh iubirile s-au prea învechit, prea se-nghesuiau să mă ţin în lanţuri

Mi-ai rămas numai Tu: vis şi speranţă, durere-amară şi iubire.

Sunt ca un adolescent în încercarea de-a păşi pe urmele Tale

Şi tot ce vrei să fiu – eu sunt.

TENTAŢII

Ai lăsat să mă acopere talazurile negre ale durerii ca să te văd pe Tine umblând desculţ peste ele.

…ai lăsat să-mi acopere norii piscurile mândriei ca să-mi plec ochii albiţi şi să te văd pe Tine pe o colină umil aşteptând lângă cruce.

…ai lăsat să-mi ploaie neputința, să-mi potopească rușinea lucrul mâinilor mele, ca să mă-nchizi într-o corabie ce poate să mă scoată din mine ca tot atâtea zile să locuiesc în inima Ta, să nu-mi mai fie dor să ies ci să rămânem acolo-mpreună.

De n-ar fi fost durere de n-ar fi fost neputință și întrebări fără răspuns, aș fi fost tot acolo bătând cuie în palmele Tale, fără să știu că cel cu ciocanul sunt eu, fără să știu că ești Tu cel întors peste lumea mea îmbrățișându-l în jertfă.

REGĂSIREA LA CRUCE

Dacă pe munte ai reușit să te cațeri și Gologota ai trecut-o spre cruce privește-L pe el:

cupa ce-o strângi în pumn ca s-o sorbi mai apoi e doar legământ, durerea din cupă a ales s-o soarbă El;

pâinea ce-o frângi e doar amintire a morții, trădarea și plata și moartea l-au frânt pe El.

Dar cine ești tu, cel prosternat la picioarele crucii? Marie ești, plângându-ți sabia ce inima a străpuns-o sau ești ucenic în fugă părăsindu-și Maestrul? ori poate ești Pilat rămas în cetate cu mâinile ude și suflet murdat zbătându-se-n lașitate? Privește să vezi cine ești:

Ioan iubindu-și Domnul până la moarte… ești Petru plângând în îngânarea cocoșilor până ce noul Petros se naște, sau Iuda trădându-și viața și șansa-nfierii pentru ultima dată?

Cine ești tu cel ce stă la piciorul crucii azi sorbindu-ți paharul pâinea frângând?

Ești spălat de păcat, ești fără de vină cu „Ecce homo” alături!

Privește-te bine

Durerea și ura, nelegiuirea și rana ți s-au luat le-a preschimbat Hristos în biruință;

ți-a mai rămas un legământ și șansa de-a alege cine să fii când urci spre amintirea Lui în camera de sus sau la piciorul crucii în genunchi.

Cine ești tu ce stai alături de Iisus la tainica cină…

RUGĂCIUNE (ULTIMUL GONG)

Dacă acum bate gongul de miez de noapte, dacă azi e ultimul tău

ceas printre noi, culege-ne din agăţătorile fantomă, Scoate-ne din mulţimea căilor cu mântuiri abstracte Prea mici suntem să-ţi zărim frumuseţea prea mărunţi să cântărim bogăţia darului Tău. Ceasul acesta să fie pentru noi.

DE PARTEA CEALALTĂ A CRUCII

Am bătut atâtea cuie în crucea Ta încât stă aplecată peste întrebările lumii.

Cuiele prea lungi au trecut de partea cealaltă, ciuruind universul relaţiilor mele, agăţând dureri ca-ntr-un cuier pe care să-l porţi singur.

Cuiele prea lungi au trecut de partea cealaltă şi au ajuns în mine;

Când am vrut să cobor ca să umplu traista cu alte păcate, n-am mai putut;

am rămas ţintuit lângă Ţine de partea cealaltă a crucii, g

PI

%

H

$hPt_3C>PP>-rtt_3S>$ co

2. g S. fi o. § n El

I & S – B & 8 p B

pe g> 53 c

SE 3 H

I

CD

e o o o

2.3

O e

AGĂŢAT DE ISTORIE

Sunt un nomad în iureşul timpului împărţit între două testamente măsurând, când desculţ, nisipul devenit timp în clepsidră, când cu bocancii grei, stâncile celui mai înalt munte în care s-a nfipt arca în cruce.

Am înnădit nişte fire de-aici cu crâmpeie de veşnicie;

am împletit zilele mele cu nesfârşitul de dincolo, cine poate să taie funia mea?

Rămâne puternică sfidând trecerea agăţată de pilonii stâncii ce-o urc spre Nou-foarte Vechiul Legământ.

Sunt doar un nomad agăţat de istoria scrisă de Tine cu o frânghie puternică.

Şi tot ce trebuie să fiu eu sunt.

SIC TRANSIT GLORIA MUNDI

A fost odată un imperiu cu regina trecând prin odăi să răstoarne clepsidre, roţi de trăsuri scrâşnind pe pietrişul dinspre poarta boltită, cavaleri cu coifuri lucioase în amiaza fierbinte a gloriei, şi nedreptatea iţindu-se pe sub portaluri de servi.

Au mai rămas ruine şi mai încolo câţiva arheologi scotocind faimă, cu târnăcoapele lovind un vis trecut de orient.

A fost odată aici o casă…

ferestrele mari se deschideau spre mare şi \ alurile păreau să intre cu jind.

să lovească pragurile, să atingă cu degete ude de spumă perdelele verzui cu brocarduri bogate.

Nu erau zăbrele la geamuri, la poartă, ruginit, se bălăngănea un lacăt uitat.

Pasul ca înspre o oază grăbea spre primire

Copiii cu feţe de mere coapte alergau desculţi prin iarba înaltă şi culegeau margarete, uneori culegeau maci în lanul de grâu de sub deal.

Doar scârţâitul cumpenei înspre seară când se-ntorceau vacile pe un drum prăfuit ademenea înnoptarea;

nu-i decât piatră albă, ca un dor decolorat când luna răsare peste ceea ce-a fost o casă.

Drumul uită să mai treacă pe-acolo.

rădăcini întoarse spre întrebări uscate, şi nicio frunză, nici sâmbure, nici fruct.

Astfel gloria lumii trece.

Doar eu, ascuns în Tine, chiar dacă trec, rămân.

A fost odată aici un pom…

Crengile răsucite spre dăruire aplecau un rod pârguit până în

poală, până în pumn.

Era semn, era nod dintre cel ce-a trecut şi cel care vine călător înspre sine, hrănii la margine de drum, de vreme.

Nod tăiat:

ROST DE ÎNVIORARE

S-au crăpat sufletele şi mulţi s-au înclinat într-o parte când au trecut poverile peste ei. Se plâng de angoasă şi roade oricum nu mai sunt…

Mai vezi vreun rost de-nviorare pe Pământ?

Se scaldă vrăbiile în praful fierbinte cerul e atât de înalt…

se-nclină pământul crăpat când căruţele-s trase alene de cai osteniţi.

A secat pârâul din vale; se plâng orăşenii de insomnii şi teamă de infarcturi; recoltele-s compromise cei păgubiţi s-au resemnat obişnuiţi cu frustrările, cu munca în van.

Ca vestitor al ploii promise caut să văd cine mai aşteaptă după aşa o lungă încercare

JOC

jelind josniciile jocului aduc jerbe peste jerbe juvenil îmbinate şi joncţiunilor acestora mă jertfesc.

justificare aduc;

jur pentru adevărul jonglat de tereştri;

jalnic să cad ca un mic jucător înfumurat, jenant să mă retrag când jocul juxtapune o nouă josnicie.

mai bine renunţ mai bine fără lauri şi trandafiri japonezi aprinde foc cu jarul de pe altar, El, Jertfa iată şi premiul:

câştigi doar dacă nu joci jocul dracului.

FUGA DE SINE

Liniştea din tine sperie…

Loveşti cu piciorul în pietrele de pe asfalt

Ca să nu-ţi asculţi bătaia inimii, să nu te prăbuşeşti în prăpăstiile fiinţei unde degeaba ţipi fiindcă e pământ virgin, eşti singur

Ecoul însingurării, nu răspunde

Porţile de la intrare sunt prea înalte Eşti singur.

E

ÎNCEPUT DE DRUM

elenişti – elenizare evrei esenieni ecumenism epifanie escatologie etică etiologie euharistie eclesiologie eros extraecclesian nula salus cu cât mai umflat e balonul cu-atât e mai vulnerabil dacă El – sfera cunoaşterii tale lipseşte.

Mai poţi s-auzi un dangăt de clopot ruginit bătând a libertate;
şi tot mai rar va bate până se va opri.
Liberi vom fi doar să murim fără să se mai tragă clopotul
Prigoană… prigoană…
Ca o părere străbate fărâma de libertate ce încă o am
Nu e sfârşit de cale abia e început…

PAŞI PE PĂMÂNT

VICTORIE

Cuprinsul numărat în cifre umane păşeşte în pantofi de damă pentru unii, în bocanci de alpinist sau desculţ cu paşi de japoneză în lanul de orez.

pentru alţii cuprinsul clipelor tale spărgând dangătul trecerii vor intra-n necuprins dacă pasul lor măsoară traseul în cruce, sau cuprinsul s-ar face şi mai mic până n-ar mai rămâne nimic dacă doar pentru sine a păşit pe pământ.

Conflict permanent în sinele tău, răzvrătire împotriva ta însuţi război fantezist al nebuniilor când învinge primul „tu” sau al doilea „tu”.

Se notează victorie în cer doar când câştigă
„El”.

E VREMEA TÂRZIE

SOLI DE-O GLORIA

Nu ştiu care ţi-e numele
Poate te cheamă Ioan, sau David, ori Petru.

Poate ţi-e Scriptura în mână şi-n fiecare seară aplecat pe genunchi îţi spui rugăciunea.

Poate ai văzut stelele şi-ai început să numeri strălucirea, drumul, căderile.

Poate te-ai simţit sigur pe temelia de stâncă.

E vremea târzie se-ntunecă în istorie şi nu ştiu care ţi-e numele Dar, oricum, eşti vulnerabil.

S-au scuturat măslinii. Orbecăind trecătorii Lipsă găsesc Iarăşi

Dar

Este

Oare

Goală inima Lacrima neplânsă Ochiul uscat? Râu de har Izbind nerodirea Aduce noua doxă!

I

TIMP NUMĂRAT M t,".

„* * *" x Prin pieţe, la colţuri de strada tot mai des se strigă; e vremea să răscumpăraţi pentru cele câteva clipe pe tejgheaua murdară rămase o veşnicie se vinde.

Aicea pe pământ şi timpul e muritor se-ngroapă în propriile clipe ţărână măruntă spulberată prea des adunându-se ca martor împotriva celor ce n-au ştiut să-l răscumpere

Când veşnicia va-ncepe timpul nu se va mai număra atunci îi va rămâne un singur nume: trecut.

A-mbătrânit timpul.

plete albe şi lungi cine să se-ngrijească de el?

LEBĂDA ŢIPÂND

O lebădă ar fi vrut să ţipe… trece durerea şi bucuria se duce visarea se năruie cum casele cad în cutremur nu mai rămâne nici glorie nici tăcerea sură a celor mărunţi ar ţipa o lebădă că pământul se trece că altul nou e zămislit că oamenii numai guverne vor să schimbe şi-n noaptea preşedinţilor se-nghesuie analiştii să spuie că răsturnarea urnelor răstoarnă destine atunci când un mileniu pe altul alungă ar ţipa lebăda căci să cânte nu poate, nu ştie ar striga puternic rămăşiţa dacă cineva vocea ei mai aude.

dar fiecare ascultă printre atâtea ţipete doar ceea ce vrea să audă…

NEVOIA DE FERICIRE

PRIVIRE ÎNTOARSĂ

Ar trebui să fim fericiţi dar nu ştim cum.

Şi nu ştim zâmbi cu inima, nu ştim o vorbă frumoasă să spunem, că prea ne-am apăsat unii pe alţii, prea aproape am stat rezemaţi de sufletul şubred

Ar trebui să fim fericiţi dar am uitat sau poate nimeni nu ne-a învăţat e-albastră, e mare, e caldă, îţi dă târcoale prin faţă, prin spate ca să te ademenească…

ar trebui să fim fericiţi măcar noi, cei pentru care S-a plătit Un preţ

Un turn căzut n-ajunge să strige că Şiloamul e pentru toţi cei care stau în umbra lui, un vas de alabastru nesfărâmat, filacterii mai late, rugăciuni lungi o mahramă acoperind un chip doar ca să fie un semn mântuitor falsă înşelăciune.

Stăm sub nişte convenienţe ce nu mântuiesc ci taie privirea lui Hristos căutând să străpungă cu două tăiuşuri în piept legalista inimă.

La umbra templului e gata mielul de jertfă

dar ’nainte de a-l străpunge

nainte de a-i picura sângele-n străchini el fuge căci Cel de Sus atârnă pe cruce.

E prea târziu pentru forme.

Lumina a venit s-alunge umbra

Templului, a Şiloamului a năfrămilor cu arhaicul lor limbaj fals bănuit printre rânduri, s-alunge întunecimea îndreptăţirii de sine

E vremea privirii întoarse dinspre noi spre cruce.

PARADĂ

S-au gătit pământenii în straiele de sărbătoare şi fug la biserică să înconjoare clădirile a-nviere, să-şi ducă bucata de paşte, sau să cânte o colindă de naştere.

S-au gătit pământenii în straiele de sărbătoare purtate de Paşte şi Crăciun, calcă nedeprinşi, în costumele demodate.

S-au gătit pământenii în straiele de sărbătoare ca să-l învie încă

o dată pe Hristos să-l nască de Crăciun, şi ce folos?

S-au gătit pământenii în straiele de sărbătoare şi nu văd că sunt goi.

ZIDIRE ÎMPREUNĂ

Nu doar cetăţile se construiesc.

Priviţi-ne, priviţi-vă:

se construiesc destine piatră cu piatră

Eu mă construiesc pe mine şi pe voi ne construim reciproc cât timp nu se fărâmiţează dragostea.

Nu numai casele se construies Ne clădim cu paşii cărarea – pe care poate îngerii se plimbă construim leagăne pentru Noul Născut cruci şi morminte cu pietre rostogolite de biruinţă;

dar construim prin credinţă intrări triumfale în cetate, dăruire în umilinţă şi dreptate…

Căci nu numai casele de zidesc

TRIŞTI IMIGRANŢI

Trişti imigranţi din hotar în hotar, fără să-şi afle ţara.

Ei nu-s călători, nu văd răsăritul soarelui nici în picătura de rouă de pe bocanc, nu numără lunile pline, florile de colţ de pe stâncile încercărilor, înţeleg doar ispita alergării

Inimi ne-ntoarse spre inimi, înglodaţi tot mai adânc în rătăcire căutând scânteierea ce nu e sădită în ţărână, iubind un cămin ce nu poate fi zidit pe temelii de nisip.

Trişti imigranţi fără de patrie când ei sunt cetăţeni ai unor alte lumi.

— G

CD BS* wzi

5. S g.

?< 3< I

5. Cu T3

ce I»

g. 3 c.

S/3 KV>

p

O o p> jac
B o
Cu".
ei a
B, o BT
§ o

e
3 «3
Oi (K)
3".
Ş
O a o e o
I s-a cu
P n
I
!
B I
ei o fi
< 3
te
Cu e o p
Ou
S
3 3
3 O.
O g
3 ca
3 3
<Jq re CT

g t»
5: act °
IP (

p
O
pe p
Cu
C O
p
Cu or e
N
P> 3 Cu
— CD
O P
31 p tu, pe 3
ei e
3>
Cu
3
pe a CD Pe p o e p
e
p>
s
< a
pe p
W/3
CB
P ** PC
1 „2 EL
§ «I.
tu pe o.
S. *3”.
O CD
CB…
CB
5 n>
6 ci

*” * C/3
& 5:
3 2. p p p
Cu p
S
CB
P
3
t/3
O
H
ANOTIMPUL ÎNVIERII

Anotimp al întâlnirilor când ţara mea coboară printre pământeni ca un ţinut al iubirii risipit cu dărnicie.

Credeam că anotimpul învierii e cel mai frumos că atunci când înfloreşte câmpul e timpul iubirii, dar astăzi cred într-o ţară şi-un alt timp.

E-un anotimp al cărărilor apropiindu-se uşor o vreme când înăuntru se întâlnesc priviri şi gesturi, când se naşte o nouă fiinţă, când din doi rămâne unul singur, Răstignit.

Timp al contopirilor în faţa altarului într-un templu al dăruirii unde clopotele bătând ascunse sub pleoape, trădează răspunsul pentru o veşnicie.

Îi
CA UN COPAC

Ca un copac prăbuşit peste noapte, lemn pentru foc mai găseşti, e inima goală gândurile, scoarţă bătrână, fără îmbrăţişarea pământului.

Păduri de copaci căzând ca-ntr-un domino uriaş.

Cum mama îşi ţine pruncul strâns în iubire cei ce nu s-au semeţit până la cer ar mai putea fi salvaţi până Stânca Eternă se află sub pădurile noastre încleştând a primire.

DOAR DACĂ
TURCOAZ

Roadă necoaptă atârnă în unii s-a prea copt în alţii şi-a căzut

sfărâmată pe caldarâm rămânând copacii despuiaţi.

Roadă se cheamă roadă doar dacă hrăneşte pe alţii.

Crâmpei de turcoaz printre căderi ruginii printre îngălbenitele treceri…

crâmpei de turcoaz ca un petec de viaţă întârziată printre grăbitele dureri spre morminte.

6 Dincolo de sine

MAREA GADAREI

TOAMNĂ LA CLUJ

Trecem pe Marea Gadarei de ani de zile şi încă dincolo nu am ajuns vâslim de decenii, contemplăm, ne-odihnim câteodată în creştinismul nostru comod apoi speriaţi de-aţipire reluăm plutirea

Stângaci.

Trecem de ani de zile pe Marea Gadarei şi încă nu-L recunoaştem pe Iisus îl vedem ca pe-o nălucă, *nz* sfătuim, ne-ntrebăm cine-o fi, îl vedem dormind printre noi dar prea rar cerem să liniştească fu. tuna.

Suntem nişte navigatori fără să ştim pe cine purtăm în Corabie.

S-a veştejit toamna şi cade moartă peste oraşul meu spălat rareori Ploaia plângând curăţă trotuarul pustiu, inima singură.

CROMATICĂ

Auzi cum crapă mugurii şi vezi cum se-mbulzesc să îşi arate floarea să-ţi legene frunza în palmă să-ţi picure rouă pe pleoape să-ţi ademenească un zâmbet.

Parc-ar dori să te-ncunune cu semnele primăverii pe frunte, pe braţe, să-ţi desfacă pieptul şi să-ţi sărute inima să te-nveşniceze în primăvara aceasta năvalnică, şi atât de pudică, asemeni fecioarei în mersul printre copaci şi livezi.

Oh, da, uneori am privit-o pe străzile oraşului meu împrăştiind o mână de frunze, un braţ de culori, o ploaie de aur peste trecători.

AŞTEPTARE

Ulciorul îşi aşteaptă izvor o corabie caută marea să-i dea şansa plutirii.

lumea în flăcări aşteaptă acel plâns care poate să-l stingă.

Imperiul inimii nu are împărat soarele-şi caută umbra echinocţiul anotimpul, vremea

Terra incognita cheamă descoperitori pietrele cresc, cresc şi-aşteaptă să devină pâine celui găsit credincios.

PEISAJ DE TOAMNĂ

Mi-ai îngălbenit copacii, toamnă, şi-ai semănat atâta-nfrigurare printre noi.

Picurii tăi cad oblic încât nici nu ştiu când plângi tu, când plângem noi…

Mi-ai despuiat pădurile şi ai lăsat să cânte corbii, mi-e sufletul de ei legat când ştiu că totul trece, şi verile, şi visele, şi doar singurătatea stă ca prieten, ca duşman, aşezând scara să te cobori în ea ca-ntr-o nouă, veche toamnă.

Mi-ai îngălbenit zâmbetul, şi-adesea întreb de-oi apuca-mprimăvărarea ce-o aştept înveşnicind în suflete netrecerea.

Încă mai cred, mai cred…

VARĂ SUEDEZĂ

Mireasma nopţii nenăscute caută liniştea-n această vară suedeză când soarele apune şi răsare în acelaşi ceas.

Zbuciumul meu caută liniştea născută şi ucisă în aceeaşi clipă câns speranţa frântă loveşte aripa ce s-ar putea ’nălţa spre liniştea Lui – Dar vara aceasta suedeză îmi smulge crudă minunea crepusculului înserării ce parcă întârzie să vină.

Ştiu, eu sunt de vină, doar eu secerător în amiaza fierbinte dormind în holdă…

VOCEA MĂRII

Se-aude îndepărtata voce a mării şi numeri în gând fiecare talaz plesnind a spulberare.

Clinchetul clopoţeilor crescând în iarbă o nouă melodie fredonează;

Iar dacă în taină cobori simţi cum pietrele cresc în sânul pământului.

Adesea îţi modelezi tăcerea a împăcare şi nostalgia frunzei în

toamnă spre renunţare nu ţi-e străină.

Nu, de-o vreme nu mai fugi de tine, de gândurile tale, ci aşezat, le cureţi, le pui în ordine, şi ştii că eşti acasă la tine, în inimă.

Aflase mai înainte Veneticul din cer popas.

L

PEISAJ DE PRIMĂVARĂ

Viforul vuieşte în sufletul bolnav şi viforul vuieşte în câmpul nocturn o ninsoare-n cenuşă s-aşterne pe inimă cum gheaţa de-afară pare să nu se mai topească nicicând.

În rotiri de clepsidre răsturnatele vremi se perindă izbind în ce-i vechi, izgonind ne-mpliniri, sfidând bolnave troiene;

un fir atras, împins cu multă forţă, un fir de viaţă sparge crusta de gheaţă a lumii fuge Maria de lângă piatra cuvântului să ducă vestea ca susur blând cântat

A

ce creşte-n osanale:

Domnul a înviat

Domnul a înviat în inima mea.

SFÂRŞIT DE IUNIE

Era iunie.

Se coceau cireşele mari, pietroase, ispititoare

Era sfârşit de iunie şi soarele strălucea alb promiţând o vară lungă.

El trebuia să treacă pe partea cealaltă a lacului el trebuia să treacă în moarte.

Tânăr, abia-i tecuse primăvara, abia intrase în iunie, fără să-şi mai trăiască vara.

Dar nu-i era frică pentru lunga vară pierdută, scurtată înainte de vreme.

Zâmbea celuilalt mal – veşnicia.

Aicea pe pământ era iunie obsedant de ispititor Cel care nu-l înţelegeau îi tânguiau tinereţea. El era tăcut ca o seară blândă de iunie. Ştia că nu pierde nimic. Vâslea încet spre dincolo şi aştepta aştepta veşnicia.

METAMORFOZĂ

Un nou anotimp s-a scurs în pământuri doar noi aceeaşi am rămas;

nu schimbă durerile echinocţiul de primăvară nici sufletul, nici…

trece vara cu câţiva secerători;

noi la fel vom rămâne, nemişcaţi pe mişcătoarele nisipuri, în uriaşa clepsidră, îmbătrânind pe dinafară şi pe dinlăuntru;

rămâne doar un vis că viaţa e a noastră.

Când vin ninsorile celeste cu petece de miei de nu ne vor găsi schimbaţi, vom fi doar scrum.

m în O

O:

RETORICĂ

Te-am privit şi lanţurile au căzut.

M-a strigat o ispită şi mi-am întors o clipă privirea, suficient să fiu din nou rob.

Libertatea, Robia, ce sunt?

Ochii mei înspre Tine sau dinspre Tine întorşi îmi trasează axa de fiu sau de rob.

I

RUGA

DINCOLO DE MINE

Izbăveşte-mă dar nu de duşmani izbăveşte-mă dar nu de rele, izbăveşte-mă dar nu de prieteni, nici de dureri izbăveşte-mă de mine, Doamne.

Doftana zidurilor mele îmi devorează fiecare vis retează încrederea căzând ca o prepeliţă lovită de glonţ urmărită de-un câine braţe puternice zdrobind în pumni iubirile şi paşi mari inimi de cremne încrucişându-se a săbii ruginite tradiţii – în veşminte largi cuvintele lor fără ascuţiş îşi iţesc rostul trecut

101

Roadele făgăduinţei le presupun dulci şi mari încât nu pot să le car mai departe;

bobul de strugure creşte, creşte, până încap cu totul în el.

Ţinutul lor e dincolo de zid, de piatră, e dincolo de mine şi de necredinţă.

POVESTE

Iubim timpurile vechi…

bunicii ieşeau de cu zori cu coasa, cu sapa, cu calul.cu grapa…

frământa pâine bunica în cuptorul de lut cozonacii miroseau a scorţişoară pâinile creşteau, până umpleau săptămâna.

osteniţi se-ntorceau de pe câmp izvorul ducea praful trupului adesea cântau erau fericiţi.

pare să fie poveste viaţa fără reclame, fără somnifere, ritmul muzicii noastre nenăscut, ultimul tip de detergent, lenjerie de mătase, parfumuri de marcă…

numărau lipsă timpurilor vechi…

pare să fie poveste că erau fericţi iubim timpurile vechi serile lungi de iarnă cu Biblia pe masă abia silabisind adevărul iubim timpurile vechi astăzi cânt toate le-avem pare să fie poveste că supravieţuim printre atâtea luxuri ucigaşe amestecate cu esenţiale lipsuri.

Iubim timpurile.

AUTOPORTRET

Sunt bota hainal, doar câteva boabe de nisip într-o clepsidră gigantă cât zece litere numărând într-o împărţire pe cele două pietre:

patru şi şase rând pe rând cazând până nu mai rămâne niciuna, nici eu şi „hainal” devine aurora, apoi amurg, crepuscul.

Atunci când se-ntorc păstorii cu turmele înspre seară ca să se culce târziu s-ar găsi cineva să rostească:

a fost o fată, nici nu mai ştiu cum o cheamă – şi ce dac-a fost?

Ce e pentru ei, pământeni, un trecut indiferent, pentru El e veşnic prezent.

DISTIH MAMEI MELE

RUGĂCIUNE

Mi-e dor să fiu copilul tău necrescut încă.

Ajută-mă să mă ridic peste necredinţă prin atingerea Ta.

Să cred că dimineţile ceţoase mai pot să aducă zile cu soare.

Să cred că zbuciumul nopţii mai poate transforma răsăritul.

Atinge-mi sufletul.

Voi turma în foc tot ce nu poate fi jertfă. Voi pune pe altar tot ce doreşti. Numai atinge-mi sufletul.

Se-aude cântul barbarilor se-apropie foc nesfinţit dar atinge-le numai sufletul şi vor jertfi adevăr.

Nu pot să cred în ordine forţată nu cred în pacea impusă.

Nu cred în credinţa zdruncinată de-aceea atinge-mi sufletul.

Privindu-mă să te văd în mine trăind să mă văd în dragostea Ta aşteptând.

RUGA COPIILOR

Îngerii cunosc ruga copiilor când lângă pat genunchii lor se pleacă.

cunosc negarea visării când fiecare zbor şi zvâcnet de-aripă te cheamă îngerii ştiu apăsarea sub inimă când lângă durere luminie se năruie neputincioase văd murmurul izvorului înnoptând sub geana încrederii aplecaţi spre coborâşul celuilalt mal.

Îngerii nu cunosc acea vreme când întâlnindu-i noi vom cunoaşte îngerii.

ISPITĂ

Ai intrat iute şi pe furiş acolo unde păzisem uşa

Ai tecut pragul cu mine şi pe când aş fi vrut să închid, te-am zărit tolănit pe un loc interzis, descoperindu-mi neputinţa.

Ce-aş fi putut să schimb? să nu te fi privit, să-mi fi negat bătăile inimii, să fi şters surâsul, ca o panteră, blândă totuşi în fiecare clipă felină, cum aş putea alături de tine să-mi liniştesc cunoştinţa, cum aş şti că n-ai devora clipa de-ncredere şi-apoi să te-ntorci în stepele tale ca rege fără regină?

Cum aş şti că blânteţea de serv n-are pretenţii de domn ci rămâne supusă până la renunţare.

Ce faci aici faţă în faţă cu mine, un univers străin, implacabil redus la rutină.

Ca vultur în zbor întâlnit în furtună se-ntoarce spre cuib,

sufletul, spre cuibul zidit pe Stâncă.

ÎMPLINIRE

Albastru alintând pământul gol, din care m-am născut şi-n care mă întorc, ocean al fără-de-sfârşitului în peregrinele visări, liniştea portului adormit în atingerea de nisip talazuri sparte în alb culori ivorii picurând şi zâmbet gălbui de lună nouă o aripă de Icar urcând spre atracţii fierbinţi ulcioare sparte din nou la izvor – toate le ştiu aşezate în mine, în om.

AM FUGIT DE PE CRUCE

Am vrut s-alerg, să dorm, să cânt în gamele mele, să lovesc cu irişii sau cu pumnul, să lupt cu Tine împotrivindu-mă pietrelor, să mă trântesc în lanuri ca propriul meu învins şi învingător.

N-am vrut să renunţ la mine, să fiu străpuns, şi-am fugit în clipa răstignirii de pe cruce de-aceea eşti acolo Tu.

8 Dincolo de sine

PAS NESIGUR

Atâta tristeţe s-a strâns în pieptul meu încât dacă s-ar sparge ar umbri privirile copiilor.

Cum aş putea să râd când atâta durere îmi striveşte iubirea…

Dacă m-aş abandona la un colţ de început.

uitat într-o filă de scriptură prins în cuibul unei promisiuni poate aş scăpa de durerea lumii pierdute şi-aş rămâne cu Tine.

dar abia am învăţat primul pas al renunţării şi e mersul încă atât de nătâng… atât de nătâng.

Dincolo de mine

Cunosc o cale, o fereastră prin care pot păşi; iubind cu fervoare ceea ce-i dincolo de zidul fiinţei mele voi deveni transparentă.

SANCTUAR

Am adormit pe temelia templului început…

Erau aşa de mulţi pe schele, nici firea pământească nu mă-ndemna prea mult…

mi-a fost incomod când zâmbetul ironic mă bulversa printre victimele unei ordini demodate;

cu teamă am mai pus o piatră şi-am renunţat să mai ridic altar,

să hotărăsc un timp s-aprind o candelă ca să mă-nchin în sanctuar.

Am adormit pe temelia templului fără s-o termin încrezător că trebuie să fiu acolo în locul prea sfânt chiar fără chivot şi fără prezenţa

Celui sfânt.

Am adormit ziditor nesocotit şi dacă cineva nu mă va trezi curând, posibil să fie prea târziu să termin templul Duhului Sfânt.

IATĂ-MĂ

Unde eşti?

Ascuns ca la-nceput printre arbuşti şi frunze, în spatele pomilor, pitit printre reproşuri şi angoasă.

Unde eşti?

Goliciunea sufletului îl mână să-şi acopere ruşinea cu frunze

Unde eşti?

Vocea divină mângâie înserarea:

nu condamnă nu judecă, cheamă blând;

Poartă pe aripi o haină ce poate s-acopere neputinţa.

Tresare omul sub foioasele veştede.

Oare să lase vocea, destrămându-se să plece-n depărtare ca norul alb pe cerul albastru în amiaza de vară?

Poate oprit din fuga-i nebună spre ruină şi disperare va putea de aproape să-L vadă şi picătura iubirii să umple netrebnicia cu binecuvântare.

Unde eşti?

Răcoarea crepusculului mireasma prezenţei Sale răspândind primeşte răspunsul reîntoarcerii fiului rătăcit

Unde eşti?

Iată-mă, aicea sunt.

GENERAŢIE

Am crescut împreună cu narcisele galbene cu plopii şi sălciile sădite de tata la marginea pârâului, sunt contemporan cu surâsul seminţelor care apun ca nişte aştri spre noi galaxii.

M-am făcut mare împreună cu îngerii şi ei mă aşteaptă la colţuri de vreme să-mi ţină umbrela când plouă durere;

M-am născut şi-am murit împreună cu Iisus, cu narcisele

galbene şi cu îngerii – de-aceea trăiesc.

POEM

În vasul profan ce-l strâng între degete se unduie sacru chipul Tău, Doamne. Eu sunt poemul, eu sunt poemul scris pe palmele Tale.

BABILON

S-a prăbuşit oraşul meu vitreg cu turnuri şi murdare cafenele, s-a prăbuşit în gol din suspendarea de noroi…

doar câţiva rămaseră în aer, liberi de zid şi de ispită urcând pe-o invizibilă verigă spre nori, spre stele, urcând spre Oreon.

APUSUL COPILĂRIEI

Am crescut şi nu mă mai joc cu îngerii şi ştiu că de joaca mea li-e dor;

li-e dor să fiu cu ei tot mai tare tot mai înalt tot mai sfânt tot mai îngeresc.

ALTER EGO

Aţi încercat să mă puneţi într-o ramă să mă strângeţi în cercuri să-mi sugrumaţi crezul. Încrederea, timpul şi exuberanţa într-un haos al convenienţelor.

Prin cuvinte şi priviri mai grăitoare decât v-ar fi permis făţărnicia, cu manuale de organizaţie aplicate în avantajul puterii, aţi luptat să mă scoateţi după tiparul ştiut de voi, şi-apoi după perioada de incubaţie, plini de importanţă s-arătaţi cu degetul, ce pui de năpârcă asemănătoare vouă sunt.

Dar nu-ncap în ramele voastre nici în acele găoace, nimfe ale unor viermi de mătase, din firul cărora să ve-mpletiţi hainele de rabini înţelepţi.

Sunt prea strâmte, vederile voastre…

Aleg singurătatea libertăţii mele

Şi rămân cu mine însumi ca toţi cei care în casa lor n-au fost primiţi şi înţeleşi.

F” =»

Os

„ «» O Ti r/t

— > o

z 7” O —
PX 1
(J9 5 — B
O N
rii tri ru tre cu
la mi cte ’ or tur
O m n> fix
E. *În* ai
ax Mi ră
5* pa e (ţ 3
nul. 3 O n>
t ele
pri de ales O”. est
n foc er
i
5 O
ve ci dir
zile fiinţe ile noastr

Q C r m
n
§ n’s
w

VASUL CU MIR

Sunt astăzi o Marie cu-n vas de alabastru spart.

...s-au ridicat împărăţii şi au căzut împărăţii, monarhi s-au perindat după monarhi.

Maria stă veghind peste vecii cu-n vas de alabastru spart ca un zălog al învierii din mână-n mână dăruit spre alte învieri.

În timp ce-mpărăţiile se trec şi numele monarhilor se uită

Marie tristă

Marie fericită mireasma mirului aşteaptă

9 Dincolo de sine lumina vieţii în Hristos ascunsă.

s-a spart un vas demult şi ne-nţeles de ei, parfumul i s-a scurs iubirea Lui nemărginită povestind, iubirea Lui pentru pământ.

Ca un zălog e astăzi vasul ei în mâna mea.

E spart şi gol.

În inimă este mireasma.

VIS PROFAN

Luna era aşa de mare încât îndrăzni să spargă geamul în ţăndări.

Seara verzuie am înţeles că urma să înflorească într-un trandafir dar a zburat o egretă şi-atunci toţi trandafirii au fugit picurând în urmă tăcere.

Oare unde să te caut simplă bucurie, când stelele coapte pe ramuri cad pe covor fără să înspăimânte, fără să frământe cumva durerea stelelor eterne căzând, tăiate gâturi de lebede albe;

şi-atunci văd o nouă floare 'nflorind e răsăritul de soare ca un mac purpuriu.

Aş vrea s-adun cioburile să pun macul în vază cu apă puţină, dar iată, toate-au trecut, e ziuă.

Aş vrea să mă trezesc să mă trezesc în dimineaţa pasului spre mine înmugurind un mac de purpură în veşnicie.

SCULPTÂND IUBIRI

Dacă eşti sculptor al inimilor nu ţi-e teamă de înţelesul iubirii, al imaginii noi, ci gata să aprinzi pustiurile, în palmele Lui birui cu gingăşie deşertul până când inimile la orizont înfloresc ca-ntr-o oază.

PREA TÂRZIU

N-am lăsat pe nimeni să intre-n liniştea nopţilor mele; am zăvorât toate surâsurile, am înrobit privirile ca nu cumva să păşească cineva în inimă.

Când tobele au bătut şi fiecare dor cânta când au înflorit suspinurile a primăvară pregătite să-ntâmpine nepoftitul ce să-şi deşarte întregul bagaj de bogăţii.

am negat fiecare chemare le-am astupat cu teroarea posibilelor decepţii până s-au spart…

şi-am rămas singur.

dacă neliniştea creştea valuri de-angoasă, mareele inundau castelele de nisip, vrăjmăşia dacă zdruncina temelia, zâmbeam timid trecătorilor, zâmbeam minţind ca să nu privească în mine…

şi-am rămas singur netulburat, un bust cioplit.

Când am deschis ferestrele şi-am spart zăvoarele, când am făcut curat şi lumină, când am plâns bucurându-mă de cei ce-ar putea să vină iubind am rămas singur, un bust cioplit.

trecătorii trecuseră, trecuseră şi îngerii şi era prea târziu.

LANŢUL

Lanţ răsucit pe un deget ca un inel verigă a vieţii, verigă a morţii.

lanţ pe o mână brăţară a vieţii brăţară a morţii.

lanţ răsucit în jurul gâtului robie spre viaţă robie spre moarte când nu mai rămâi nepăsător ci provocat să alegi până nu se strânge puterea strangulând orice voinţă, lanţul nu ucide ci doar într-o grădină te leagă ca pe-o legumă cu rădăcini nu prea adânci.

Nu-i pasă de tine nimănui inofensiv rămâi, legumele nu luptă…

10 Dincolo de sine

MORA

Cuvintele s-au prins într-un legământ să-şi cânte mesajul prea rar auzit de cei cu stranele inimilor rupte;

să-şi plângă lacrima plânsă pe dinlăuntru – pentru că trupul lor lasă umbre şi nimeni nu s-a văzut să şteargă lacrima Cuvântului.

S-au prins cuvintele într-un legământ ca într-o horă ce nu poate fi ruptă decât de cei ce văd

Cuvă itul cu inima şi-i urmeaz" rostirea.

LUMINĂ CLOCOTIND

Tu eşti prisma prin care lumina albă se întoarce în noi când galben şopteşte a rugă şi verde atrage spre doruri eterne;

În ţipătul roşu invocând veşmânt de albă aripă indigo de cruce înaltă se pleacă;

străjuind un blestem limitat umbreşte molcom albăstrui acceptarea divină.

FALSĂ GEOMETRIE

Visez către sferele dragostei Tale când rame umane cu unghiuri obtuze, şi colţuri amare cu laturi inegale construiesc şui acoperişuri fantomă care acoperă încrederea.

Am să sar din această geometrie cu rădăcini babiloniene şi-am să fug în pustiu, beduin cu turma de capre descoperind spre Qumran adevărul în suluri şi-am să uit acoperişurile alunecând spre închisori.

Cresc sub soarele Tău răsărind şi apunând nepărtinitor peste cei buni şi peste cei răi.

Tu eşti coliba mea geometrică

Ca un triunghi înscris într-o sferă.

CIOBURI ÎN SFERĂ

S-a spart sfera din palmele Tale şi-ai lăsat-o să cadă.

N-ai vrut s-o prinzi pentru că cei aflaţi în palmele Tale au vrut să păşească spre alte cunoaşteri.

S-a sfărâmat sfera în cioburi;

Şi fiecare aleargă spre aceeaşi falsă cunoaştere.

Tu, aplecat peste noi, ne aduni să refaci oglinda chipului Tău care n-o să mai fie dintr-un singur cristal rotunjit;

cioburi mulţime, ca un mozaic potrivit minunat de palmele Tale străpunse în tăioasele colţuri, vor oglindi fiecare chipul Tău când Te vei privi în sfera din palme.

CIOBI

Tumult al neiubirilor devenite iubiri potop al iubirilor transformate în neiubiri o inversare ce odată neverosimilă părea s-a nfăptuit şi par să fie atât de aproape acele transcendenţe celeste când om fiind te-a înfiat Dumnezeu.

CIOB II

Dragostea nu cere mult timp să se nască aşa cum pâinea cunoaşte calea spre cel flămând, aşa cum ecoul urmează cântării, dragostea trece prin văi şi prin munţi, prin suflet şi inima până din doi rămâne unul.

CIOB III

Asemenea copilului necunoscând o lume, asemenea ulciorului

fragil ce poate fi spart la orice aplecare spre izvor asemenea templului susţinut de stâlpi ce nu se văd aşa este iubirea Ta curată, gingaşă, dar susţinută de sus.

CIOB IV

Suflet tomnatic căzut printre ramuri ca frunza gălbuie – poţi să te-ntorci transformat într-un verde al ţinuturilor binecuvântate doar dacă mori

Eden căzut nu într-o pasăre Phoenix nu într-un cerc de reîntoarcere ci doar într-o îngălbenire ireversibilă dacă de ramură te-ai desprins.

CIOBV

Sămânţa absoarbe materia din jur ca s-o transforme în arbore să nască frunze şi flori;

omul absoarbe dragostea ca s-o transforme în contopire, ca să rodească fructe ce-or trece dincolo de existenţa prezentă.

CIOB VI

Semănător cu traista în spinare aruncând seminţele patimilor răspândind nesiguranţă şi teamă, incertitudine şi îndoială culegător dacă vei fi în Ziua Aceea ce vei culege oare?

CIOB VII

Eşti modelator al inimilor când înţelesul iubirii e imaginea nepitită în vreo închisoare lăuntrică, reuşind să copiezi o contopire, o relaţie, să faci unul din mulţi, ascunşi în El.

CUPRINS

Rugă pentru Domnul meu, 11 Semănătorul, 13 Răstignit de la naştere, 15 Călătorind, 16 Cu chipul Tău, 18 Căutare, 20 Apostazie, 22 Hagiograful, 24 Exod, 25 Nesfârşită răbdare, 27 De Crăciun, 28 Hoinar, 30 Adesea doar el, 31 Numai odată, 32 Umilinţă, 34 Numai Tu, 36 Tentaţii, 38 Regăsirea la cruce, 40 Rugăciune (Ultimul gong), 42 De partea cealaltă a crucii, 43 Rugă pentru voi Agăţat de istorie, 47 Sic transit gloria mundi, 49 Rost de înviorare. 52 Joc, 54 Fugă de sine, 55 E, 56 început de drum, 57 Paşi pe pământ, 58 Victorie, 59 E vremea târzie, 60 Soli de-o gloria, 61 Timp numărat, 62 Lebădă ţipând, 64 Nevoia de fericire, 66 Privire întoarsă, 67 Paradă, 69 Zidire împreună,

71 Trişti imigranţi, 73 Eternului Elohim, 74 Anotimpuri Anotimpul învierii, 77 Ca un copac, 79 Doar dacă. 80

Turcoaz, 81 Marea Gadarei, 82 Toamnă la Cluj, 83 Cromatică, 84 Aşteptare, 85 Peisaj de toamnă, 86 Vară suedeză, 88 Vocea mării, 89 Peisaj de primăvară, 91 Sfârşit de iunie, 93

Metamorfoză, 95 Alter Ego Retorică, 99 Rugă I, 100 Dincolo de mine, 101 Poveste, 103

Autoportret, 105 Distih, 106 Rugăciune, 107

Ruga copiilor, 109 Ispită, 110 împlinire, 112

Am fugit de pe cruce, 113» Pas nesigur, 114» Sanctuar, 116» Iată-mă, 118» Generaţie, 120 Poem, 121 Babilon, 122 Apusul copilăriei, 123

Alter ego, 124 La cules, 126 Crochiuri Vasul cu mir, 129 Vis profan, 131 Sculptând iubiri, 133 Prea târziu, 134 Lanţul, 136 Horă, 138 Lumină clocotind, 139 Falsă geometrie, 140 Cioburi în sferă, 142 Ciob I, 144 Ciob II, 145 Ciob III, 146 Ciob IV, 147 Ciob V, 148

Ciob VI, 149 Ciob VII, 150

COLECŢIA POESIS

Acest volum prilejuieşte întâlnirea cu poezia autentic religioasă. Nu neapărat în sens dogmatic, deşi autoarea vădeşte o lectură apropiată a Bibliei, ci în acela mai important al unei conştiinţe şi sensibilităţi contemporane ce se caută pe sine, căutându-L pe Iisus, cu sinceră şi dureroasă ardoare.

Fapt cu totul notabil, limbajul poetic este modern, încorporând cu supleţe şi firesc terminologia şi simbolistica biblică.

Hanna Bota este o voce poetică distinctă, plină de miez, într-un context în care, nu de puţine ori, poezia actuală se limitează la experimentul steril.

Paul Dugneanu

ISBN 973 – 98503 – 4-O

k